

Mūžīgā dzīvība

Jāņa evaņģēlijā 3: 14-15 mēs lasām:

Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.

Mīļie draugi Jēzū Kristū

Katrs cilvēks, kas jebkad ir dzimis, dzīvos mūžīgi. Jautājums nav- VAI tu dzīvosi mūžīgi, bet gan,- KUR tu mūžību pavadīsi ?

Nepavisam nav tā, kā daudzi domā, ka dzīve beidzas ar nāvi, un pēc tam nekas vairs nav, jeb kaut kāda nebūtība. Nav arī tā, kā daudzi citi domā, ka tu atgriezīsies atkal uz zemes kādā citā miesā un runā par reinkarnāciju. Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, maldīgi domā, ka kaut kad pēc nāves viss būs labi, un mēs visi laimīgi tiksīmes debesīs.

Patiesība ir tā, ka katrs cilvēks dzīvos mūžīgi vai nu ar Dievu Viņa valstībā, vai arī atradīsies mūžīgā sodībā. Citas iespējas nav un nebūs. Dievs radīja cilvēkus, lai tie dzīvotu mūžīgi Viņa valstībā. Taču grēks, cilvēka sacelšanās pret Dievu, atdalīja un atšķīra mūs no Dieva.

Grēka alga ir nāve. Te nav runa tikai par fizisku nāvi, bet par mūžīgu nāvi. Fiziskā nāve notiek, kad gars un dvēsele atstāj šo miesu. Šeit paliek līķis, bet gars un dvēsele turpina dzīvot un dzīvos mūžīgi, un Dieva noliktā laikā tiks savienoti ar augšāmcelto miesu, kas tad dzīvos, kā jau minēju- vai nu ar Dievu mūžīgā svētīlaimē, vai arī bez Dieva mūžīgā nāvē, kur, kā Jēzus piecas reizes Evaņģēlijos atgādina: "kur tārps nebeigs tevi graužt, un uguns nebeigs tevi dedzināt."

Kas nosaka,- KUR mēs Mūžību pavadīsim? Atbilde: ticība uz Jēzu Kristu un sekošana Viņa mācībai.

Minētais Jāņa evaņģēlija teksts ir izvilkums no Jēzus teiktā. Svarīgi šajos vārdos iedziļināties vēlreiz, un domāt līdzī arī pārējam, kas Evaņģēlijā nākamajos pantos tuvāk paskaidrots:

Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta. Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.

No šiem vārdiem izriet, ka ticība ir tā svarīgākā lieta. Ticība pēc definīcijas ir " stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām." Tātad, - stipra paļaušanās un pārliecība.

Ievadot šo vārdu dziļākā izpratnē, Jēzus kā piemēru minēja Mozu un čūsku, kas zīmējās uz notikumiem Israēla tautas vēsturē, kad viņi vadīja ilgos gadus tuksnesī. Cilvēki toreiz kurnēja uz Dievu, un Dievs savās dūsmās uzsūtīja tiem indīgas čūskas. Daudzi cilvēki no čūsku kodieniem nomira. Mozus aizlūdzta par savu tautu, un Dievs, uzklāusot Mozus lūgšanas, lika viņam izveidot no vara čūskas tēlu un to uzcelt par glābšanas zīmi. Mozus paklausīja un to izdarīja.

Svētajos Rakstos 4. Mozus grāmatā 21. nodaļā lasām: *Un notika, ja čūska kādu sakoda, tad tas uzlūkoja vara čūsku un palika dzīvs.* Ja kāds bija sakosts, bet neuzlūkoja vara čūsku, -tas mira. Turpretī,- tas, kas uzlūkoja vara čūsku,- palika dzīvs!

Tā Dievs iekārtoja, jo tā bija zīme, kas norādīja uz gaidāmo Pestītāju. Tāpēc Jēzus to šeit pieminēja.

Tas pats princips darbojas arī tagad, mūsdienās, kā tas bija toreiz- Mozus laikā: tas, kas uzlūko Kristu ticībā, - tas dzīvos, bet, kas to nedara, - tas mirs mūžīgā nāvē.

Tāpat, kā toreiz tautai vienīgais glābiņš no indīgām čūskām bija – lūkoties uz šo vara čūskas tēlu, tā mums šodien vienīgais glābiņš no grēka indes ir Jēzus Kristus. *Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.* (Apustuļu 4:12)

Ir ārkārtīgi svarīgi, ka mēs šo patiesību saprotam. Tad, kad to pa īstam saprotam, tad mēs esam svētīgi. Jēzus Kristus ir un paliek vienīgais, kas var mūs izglābt no galīgās tumsas un no mūžīgās pazušanas- elles. Nav citu ceļu !

Savā mīlestībā un žēlastībā Dievs ir gādājis mums pestīšanu. Viņš izlēja Jēzus nevainīgās asinis par mūsu atpestīšanu. Viņš to darīja tāpēc, ka Viņš mūs tik ļoti mīlēja! Viss, kas no mums tiek prasīts, lai mēs nodrošinātu savu mūžīgo mājvietu pie Viņa, ir – uzlūkot Viņu pilnīgā ticībā. Tas ir viss. Jēzus sacīja: *Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.* (Jāņa 6:37)

Jēzus neatstums nevienu cilvēku, kurš pie Viņa mīlestībā un uzticībā nāk. Nav svarīgi, kas mēs esam. Nav svarīgi, cik esam grēkojuši pret Viņu, nav svarīgi, ko esam vai neesam darījuši, - ja Viņu uzlūkojam ticībā, - Viņš mūs glābj ! Tā ir Labā Vēsts.

Tik daudzi domā, ka viņi nav cienīgi nākt pie Dieva. Pareizi! -Neviens nav cienīgs. Bet Dievs mūs tomēr aicina un pieņem; Jēzus mūsu dēļ izcieta kaunpilno krusta nāvi. Viņš paņēma uz Sevi visus mūsu grēkus un izlēja Savas svētās asinis, lai mūsu grēkus izdzēstu: Ja arī jūsu grēki būtu sarkani kā asins, Es jūs mazgāšu baltākus kā sniegs!

1.Pētera vēstulē 2:21-24 lasām:

Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē; Viņš zaimots neatbildēja ar zaimiem, ciedzams nedraudēja, bet atstāja visu Tam, kas spriež taisnu tiesu. Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.

Viņš uznesa mūsu grēkus savā miesā pie krusta staba, lai mēs būtu grēkiem miruši un dzīvotu taisnībai. Jēzus izcieta mūsu grēka sodu, lai mums to nebūtu jāizcieš. Viņš izcieta šo šausmīgo sodu, Dieva dusmas par visiem grēkiem, lai mums to nebūtu jāpiedzīvo. Viņš piedzīvoja pat atstumšanu no Tēva, lai mums to nebūtu jāpiedzīvo.

Lielākā agonija Jēzus ciešanās nebija fiziskās sāpes, bet tās bija vārdiem neapprakstāmas šausmīgas garīgas ciešanas. Vēl drausmīgākas tās bija brīdī, kad Viņš sauca "Eli, Eli, lama sabachtani- Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?"

Tanī brīdī Jēzus bija no Dieva atstāts un atstumts. Viņš bija ellē, vārda pilnā nozīmē. Dievs bija pagriezis Viņam muguru. Viņš bija kļuvis grēks. Viņš Sevī uzņēma visu mūsu grēku un saņēma Dieva sodu par to mūsu vietā. Visu to Jēzus izcieta par mums, lai mums nebūtu mūžībā jāsauc:" Eli, Eli lamā sabachtani- mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu esi mani atstājis?"

Vai jūs saprotat? Vai īsti, dziļi saprotat, - cik nopietnas ir šīs lietas, par ko pašreiz lasām? Grēks, elle, nāve, mūžīgā dzīvība- tās ir nopietnas lietas. Simtiem, tūkstošiem, miljoniem gadu no šīs dienas mēs dzīvosim katrs savu dzīvi KAUT KUR : vai nu pie Dieva, Viņa varenajā godībā un svētlaimē, jeb arī mūžīgajā uguns, sēru jūrā bez izejas un bez cerības. Tas ir fakts.

Jo Jēzus var mums palīdzēt tikai tik ilgi, kamēr dzīvojam šeit uz zemes miesā un mums ir brīvā griba – izvēlēties piederēt Jēzum Kristum, vai mūžīgai pazušānai. Pēc nāves Kristus mūs nevar

vairs glābt, ja neesam savas dzīves laikā izvēlējušies Viņa ceļu. No nāves brīža esam pakļauti citiem likumiem, jo mums vairs nepieder ne ķermenis, ne smadzenes, - līdz ar to arī brīvā griba mums vairs nepieder.

Vai tu esi lūkojis ticībā uz Jēzu Kristu? Vai esi lūdzis Viņam no sirds un patiesi- Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! Ja tu esi to darījis, tad esi drošs un priecīgs, un saki Dievam paldies! Ja tu esi ticībā lūkojis uz Jēzu Kristu, tad tavš vārds ir ierakstīts Mūžības grāmatā ar Jēzus asinīm, un neviens to nevar vairs izdzēst. Tas tad ir uz mūžīgiem laikiem. Jēzus teica: *Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko. Un Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.* (Jāņa ev. 10:27)

Labas ziņas- ja tu reiz esi Kristū, tad tu esi mūžīgi drošs Viņā. Jēzus teica, ka tu nemūžam neiesi bojā un ka neviens tevi nevar izraut no Jēzus rokas. Nav daudzas lietas dzīvē, kas ir pilnīgi drošas, bet, ko Dievs apsola, - tas ir mūžīgi drošs!

Bet varbūt tu vēl neesi īsti ticībā lūkojis uz Jēzu Kristu? Ja nē, tad, - kāpēc nē? Kas tevi attur? Nāc pie Viņa šodien! Viņš Tevi gaida atvērtām rokām. Viņš tevis dēļ mira pie krusta, izlēja Savas svētās asinis, lai tu Mūžībā nepazustu. Nenoraidi Viņu šodien! Neatliec uz citu reizi, jo varbūt citu reizi jau būs par vēlu. Tagad ir tas laiks- šodien ir tā diena- nākt pie Viņa. Dievs tevi mīl. Viņš tevi gaida un Viņš tevi pieņems tieši tādu, kāds tu esi.

Lielajā Piektdienā divi noziedznieki bija pie krusta- viens Jēzum labajā pusē, otrs- kreisajā pusē. Viens no viņiem uz mūžību ir Paradīzē, otrs- ellē uz visu Mūžību. Kas viņus atšķīra? - viens no viņiem uzlūkoja Jēzu ticībā. Otrs Viņu noraidīja.

Kristus ir tas sadalījuma punkts: kas lūkojas uz Viņu ticībā, tas iet uz debesīm, kas Viņu noraida, - tas uz ellī. Tik vienkārši. Nevienam nav jāpazūd, jo Jēzus mira par mums visiem.

Āmen.